

community

The New Apostolic Church around the world

02/2016/AI

Të fitosh me Krishtin:

Druajtja ndaj Perëndisë dhe besimi ndaj tij

Shërbesa fetare në Brazil:
Ta dëshmosh besimin

Nga Katekizmi:
Shenjtërimet

Pyetje dhe Përgjigje:
Jeta pas vdekjes

New Apostolic Church
International

Druajtja ndaj Zotit dhe besimi ndaj tij

Të dashur bashkëbesimtarë,

viti 2016 ka për motiv „Të fitosh me Krishtin“. Kjo vlen gjithashtu e ndoshta në radhë të parë për jetën tonë të përditëshme. Një fjali e tillë përfshin aspekte të ndryshme; dëshëroj të veçoj këtu një pikë të rëndësishme: të fitosh me Krishtin përfshin edhe druajtjen ndaj Zotit si dhe besimin ndaj tij. Druajtja ndaj Zotit është respekti, druajtja para Perëndisë, Krijuesit dhe Atit tonë qiellor. Atij duam t'i besojmë gjatë gjithë jetës edhe në ditë të vështira.

Për këtë një shembull nga Shkrimi i Shenjtë:

■ Jozefi mundi ta mposhtë mëkatit me ndihmën dhe druajtjen që kishte ndaj Perëndisë. Ai, si njeri i përsipirtshëm, ishte i vetëdijshëm, se Perëndia e pa atë dhe ishte me të. Ai i bëri ballë tundimit, nuk u ngatërrua me gruan e huaj dhe mbeti i vetëm në qeli, i harruar nga të gjithë, por besnik ndaj Zotit. Më në fund erdhi momenti, kur Perëndia e çliroi.

Sot ne dimë gjithashtu, se Perëndia shikon dhe di gjithçka. Le t'i shmangemi kështu mëkatit dhe le t'i besojmë Perëndisë: Ai nuk do të na harrojë!

■ Moisiu ishte një burrë me një besim të plotë në veprimin e Perëndisë. Ai bëri një luftë kundra Faraonit, e cila u duk në fillim si pa shpresë. Megjithatë Moisiu nuk hoqi dorë nga besimi në Zot edhe kur mbreti egjiptian nuk pranoi nëntë herë të lejonte që populli i Izraelit të largohej nga robëria. Së fundi, Moisiu urdhëroi të përgatiteshin për largimin nga vendi – të gjithë iu bindën atij dhe Zoti i çliroi ata.

Po sot? Sa shpesh mundemi ne të përjetojmë fuqinë e Perëndisë! Me gjithë armiqtë e së keqes, ne duam t'i besojmë Perëndisë dhe t'i bindemi atij. Së shpejti ne do t'i largohemi përfundimisht së keqes.

NAK International

■ Pali duhet të ndryshonte krejtësisht. Çdo gjë, që atij i ishte dukur e shenjtë përpara, u vu papritur në dyshim dhe u bë e parëndësishme. E megjithëatë ai besonte e mbështetej tek Perëndia dhe vazhdoi në rrugën e tij si vegël në duart e Zotit dhe e çoi bashkësinë e Perëndisë drejt çlirimit, shpëtimit. Vetë Biri i Perëndisë e dërgoi atë si një Apostul dhe Shpallës të Ungjillit nëpër botë.

Kjo ndodh edhe me ne sot. Perëndia na dërgon në të gjithë botën, me qëllim që ne të mbahemi fort dhe të tregojmë me zë të lartë rreth lajmit të gëzuar të Ringjalljes së Jezusit, Ngritjes së tij në qiell dhe Rikthimit të tij. Krishti do të vijë – kështu është premtuar!

Ne dëshirojmë t'i bindemi gjithnjë Perëndisë, në çdo situatë të jetës, nga që i druhemi atij. Ne e dimë se ai shikon e di çdo gjë. Ne mund t'i besojmë fuqisë së tij. Atëhere ne përjetojmë fitoren me Krishtin!

Ju përhëndes përzemërsisht së bashku me apostujt e botës,

Edhe pse kundërshtohemi ne dëshmojmë besimin tonë

Foto: NAC Brasilia

Mali Corcovado, 710 m i lartë ku qëndron edhe statuja e Krishtit (Cristo Redentor), mundëson një pamje të mirë mbi Rio de Janeiron. Apostuli kryesor Schneider mban një shërbesë fetare në metropolin brazilian më 28 tetor 2015.

1 Korintasve 16,9

„Këtu m’u hapën shumë mundësi për një veprim të suksesshëm, por kam të bëj me shumë kundërshtarë.“

Të dashur motra e vëllezër, Pali ua shkrojtë korintasve fjalën tonë të sotshme. Ai flet për punën e ardhshme të tij. Gjatë një udhëtimi ai ndaloi në Efes, ku mori vendimin për krijimin e një bashkësie. Më pas, ai u shkroi korintasve: „Tani jam në Efes dhe kam ndjesinë se këtu më ofrohet një mundësi e mrekullueshme për të punuar, edhe pse kam të bëjë me shumë kundërshtarë.“ Kam menduar ditët e fundit rreth kësaj çështje, gjë që m'u duk interesante dhe doja që të dija më shumë. Historinë se si e krijoi bashkësinë atje, e gjejmë në Bibël te Vep. e apost. kapitulli 19 dhe 20. Të dashur motra e vëllezër, kur e lexova më shkoi mendja te ju në Brazil, pasi situata këtu është e ngjashme.

Mendova, se do të ishte një fjalë e bukur për këtë të mërkurë. Le të shohim. Pali arriti pra në Efes për të themeluar një kishë. Kështu, ai dëshmoi besimin e tij dhe u predikoi njerëzve lajmin e gëzuar. Efesi ishte një qytet shumë i madh, një nga më të mëdhenjtë e kohës së atëherëshme. Kishte më shumë se 100.000 banorë e vetëm dymbëdhjetë njerëz e pranuan dëshminë e Palit. Jo njëqind, jo pesëdhjetë por vetëm dymbëdhjetë (Vep. Apost. 19,7). Veç kaq! E megjithatë, ai pa një mundësi të mirë për të vepruar. Nuk lejoi të inkurajohej, por mendoi: „Nëse Perëndia më solli këtu, duhet të bëj diçka.“ Dhe kishte me të vërtetë shumë kundërshtarë.

Së pari ai shkoi te judenjtë. Atje ekzistonte një grup besnik hebrenjsh. Ai foli me ta për Jezu Krishtin, Birin e Perëndisë, si dhe për misionin e tij si apostul i Krishtit. Megjithatë, në shkrimin e Shenjtë lexojmë se „disa nuk donin t'ja dinin për porosinë dhe nuk besonin“ (Vep. Apost.19,9). Ata mbaheshin fort mbas traditave të tyre dhe nuk e pranuan lajmin se Jezusi është Biri i Perëndisë dhe Pali, apostul i tij. Unë e di që grupi i fëmijëve të Perëndisë këtu në Brazil është shumë e vogël, në krahasim me popullsinë e vendit dhe të këtij qyteti. Ju mundoheni ta shpallni besimin tuaj, por shumë të krishterë besnik nuk e pranojnë këtë mesazh të ri. Ata mbahen fort pas besimit dhe traditave të tyre. Dhe kur ju u thoni se ne kemi apostuj të gjallë, që Jezusi do të rikthehet përsëri dhe se u ofron shpëtim shpirttrave të botës së përtejme, atëherë ata thonë: „Jo, kjo nuk është e njohur për traditën tonë. Kjo për ne është e çuditshme. Këtë s'mund ta besojmë. Ne do të mbesim te besimi ynë.“ Mendoj se këtu nuk ja vlen të ngulësh këmbë. Ju e dini këtë më mirë se unë. Ata janë të kapur fort pas besimit të tyre dhe me një qëndrim të tillë, kemi kështu vështirësinë tonë.

Pra, problemi i parë për Palin ishte që vetëm disa e pranuan mesazhin e tij të ri.

Së dyti, ata që gjithsesi ishin të rrënjësuar fort pas besimit të tyre, nuk donin të hiqnin dorë. Pas kësaj, ai iu drejtua një grupi tjetër. Midis judenjve kishte edhe disa, të cilët endeshin rrugëve si magjistarë dhe me këtë, abuzonin me emrin e Jezusit, për të shëruar njerëz (Vep. Apost. 19,13). Ky ishte një problem i madh për Palin. Ata e keqpërdornin emrin e Jezusit. Mendoj e kuptojmë, se edhe sot të shumë janë ata që keqtrajtojnë emrin e Jezusit, për t'ja u bërë me sa duket më të këndshme jetën të tjerëve. Ata u premtojnë atyre: Nëse vjen në kishën tonë e ndjek pas Jezu Krishtin, do të bëhesh i pasur. Do të largohen të gjitha problemet e tua. Këtu në tokë do të kesh bekim.“ Në fakt, kjo është një problem, pasi në asnjë vend të Ungjillit nuk qëndron e shkruar kështu. Nuk është kjo arsyeja pse Jezusi erdhi në tokë. Por me ide të tilla, duhet të dijmë se si të veprojmë. Dhe kur të na pyesin: „A ka në kishën tuaj shërime? A luteni që të ndodhin mrekulli?“ atëherë duhet t'ju themi: „Jo, ne parapërgatisim shpirtin për Rikthimin e Krishtit.“ Është e vështirë t'ja u bësh të

kuptueshme mesazhin tonë.

Për Palin, problem i tretë në Efes ishte se iu bë pengesë disa tregëtarëve. Atje ekzistonte një zejtar i lulëzuar dhe një pazarllëk me statujat e argjendta të tempullit të perëndeshës Diana, gjë që iu sillte një fitim të madh. Zanatçinjtë dhe punëtorët e tyre u mblohdën: „Ne nuk mund të lejojmë që predikimet e këtij burri të diskreditojnë tregëtitë tona“, dhe donin ta dëbonin. Edhe sot, e njohim këtë shpirt që së pari mendon vetëm për t'u pasuruar. Të shumë janë ata që thonë: „Ne duhet të fitojmë para, në mënyrë që të lëmë diçka mënjane. A e dini, ne punojmë shumë për paratë tona. Nuk kemi kohë për Perëndinë.“ Madje, për të tjerë Ungjilli do të thotë rrezik për bizneset e tyre, sepse mendojnë: „Nuk mund të jetosh Ungjillin e Krishtit dhe të ushtrosh një biznes. Veç mos më thuaj, që ju duhet të jeni të sinqertë. Më lini të qetë me këto gjëra. Nuk dua të merrem me to. Dua të fitoj para.“ Ungjilli i Krishtit i pengon ata në bizneset e tyre. Ata nuk e pranojnë atë. Pra, ky ishte mjedisi me të cilin Pali kishte të bënte.

Në fakt, ai mund të kishte thënë: „Meqë çështja është kështu, mund të heq dorë që tani. Është shumë e vështirë. Shumica do të qëndrojë sipas traditave të tyre dhe nuk e

Kemi mundësinë e mrekullueshme të bëjmë diçka për punën e Zotit. Kjo vlen për të gjithë botën.

duan mesazhin e ri. Të tjerë interesohen për Jezu Krishtin, vetëm se me këtë i premtojnë vetes një jetë më të mirë. Dhe të tjerë, janë të interesuar veç në marrjen e parave.“ Duke marrë parasysh të gjithë këtë, reagimi i Palit është shumë interesant: „ Këtu m’u hapën shumë mundësi për një veprim të suksesshëm.“ Ai ka parë atje, një mundësi të mirë për të punuar. Këtë e bëri të mundur besimi i tij i madh. Ai mendoi: „Në qoftë se Perëndia më ka dërguar në këtë qytet, atëherë sepse donte që të punoj këtu.“

Motra e vëllezër, po e njëjta gjë vlen sot për ne këtu. Kemi mundësinë e madhe për të bërë diçka për punën e Perëndisë. Kjo vlen kudo në botë. Disa ndoshta pyesin veten si mund ta them këtë. Shpjegimi është i thjeshtë: Zoti Jezus nuk është kthyer ende, pasi akoma nuk është përfunduar puna e tij.

Ai i ka dërguar apostujt në tokë, në mënyrë që të veprojnë këtu. Kur kjo punë të jetë përfunduar, ai do të kthehet përsëri. Dhe për sa kohë ai nuk vjen, do të thotë se ka ende punë. Veprimi i apostujve është një shenjë, se kemi ende mundësinë për të vepruar e për të shpallur Ungjillin.

Akoma është e mundur – dhe është po ashtu vullneti i Perëndisë – që njerëzit të bëhen fëmijë të tij. Për sa kohë që apostujt do të veprojnë në tokë, kjo do të jetë kështu. Dhe meqë në vendin tuaj veprojnë apostujt, unë mendoj – dhe besoj – se edhe këtu është e mundur.

Tani le të shohim se si Pali e arriti këtë. Së pari, ai nuk ndaloi së foluri për Jezu Krishtin dhe së shpalluri besimin e tij. Perëndia e pret edhe nga ne këtë gjë. Ne duhet të dëshmojmë

besimin tonë. Tani, s'duhet të shkojmë në plazh për t'ju folur njerëzve për besimin tonë. Askush s'do të na e vinte veshin. Më e shumta do të na përqeshnin. Po në mjedisin tonë të përditshëm, natyrisht që duhet të flasim, si për shembull: „E di që mendoj se Perëndia më ka ndihmuar. Ti e di se javën e fundit kisha disa peripeci. Kështu shkova në kishë, dhe në shërbesë fetare mora forcë e ngushëllim.“ Askush nuk qesh më kur dallojnë se: „Me të vërtetë, javën e fundit ajo ishte e trishtuar dhe tani qënka shumë më mirë.“ Përse vallë? Sepse kemi qenë në shërbesë fetare. Ne gjithashtu krejt natyrshëm mund të flasim për përjetimet tona të besimit. Në këtë mënyrë kemi hedhur farën. Ne dëshirojmë të veprojmë si Pali. Për të qe e vetëkuptueshme të fliste për besimin, përjetimet e tij dhe se si Perëndia e kishte ndihmuar.

Pali bëri edhe diçka tjetër. Me anë të tij Perëndia kreu mrekulli të jashtëzakonshme (Vep. e apost. 19,11). Njerëzit thonin: „Ai bën mrekulli. Duhet të jetë njeri i Perëndisë.“

Unë e di, se askush nga ne—as unë—nuk mund të shërojmë njerëz. Por kjo nuk është lloji i mrekullive që Perëndia kërkon nga ne. Mrekullitë që mund të bëjmë janë pikërisht ato, të cilat njerëzit e tjerë i konsiderojnë si të pamundura. Veprime të jashtëzakonshme, si të rrezatosh paqe e siguri edhe atëherë kur në jetën tonë punët nuk janë aq të qeta. T'i jesh mirënjohës dhe besnik Perëndisë edhe në atë kohë, kur në jetën tonë çdo gjë shkon mbrapsht. Këto janë disa veprime, që shumica nuk i kupton dhe thonë: „Në fakt ky duhet të ishte i mërzitur dhe i shkatërruar, e megjithatë rrezaton paqe e siguri.“ Për shumë njerëz, pikëtrish kjo është një mrekulli. Dhe, të gjithë fëmijët e Perëndisë mund ta kryejnë një mrekulli të tillë.

*Ne dëshirojmë të
tregojmë se me
Perëndinë, asgjë nuk
është e pamundur.*

Një mrekulli tjetër është fakti, se ne jemi një, në besim dhe dashuri, pavarësisht dallimeve të mëdha që kemi. Kur njerëzit vështrojnë bashkësinë tonë çuditën: „Ata janë të gjithë kaq të ndryshëm. Ka të pasur e të varfër, të arsimuar e më pakë të arsimuar dhe janë të gjithë një. Si

e arrijnë këtë?“ Veçanërisht sot, është një mrekulli. Njerëzit nuk e kuptojnë se si ne mund ta arrijmë këtë. E shikoni, edhe kështu mund të kryejmë mrekulli. Për shumicën është e çuditshme kur ne falim dikë që na ka bërë keq. Disa ndoshta mund të thonë: „Ti qënke i luajtur. Kjo është e pamundur. Një njeri normal nuk do ta bënte kurrë.“ Aty mund të përgjigjemi: „Po, është e pamundur, por me Perëndinë tim për mua është e mundur.“ Ne dëshirojmë të tregojmë, se me Perëndinë asgjë nuk është e pamundur. Dhe Pali bëri pikërisht këtë.

Ai bëri edhe diçka tjetër. Ai qëndroi në Efes tre vjet dhe ndau atje me njerëzit, gëzim dhe hidhërim. Ai madje, qau me ta. Edhe kjo është një mënyrë e mrekullueshme për të dëshmuar besimin tonë dhe për të shpallur mesazhin. Në një botë që sa vjen e bëhet më egoiste, ne jemi në gjëndje të ndajmë me fqinjën tonë gëzimin dhe hallet e tija. Kur shohim se të tjerët vuajnë, përipiqemi t'i ngushëllojmë ata. Synojmë të ndihmojmë, dhe t'ju dhurojmë gëzim dhe paqe në mënyrë të vazhdueshme. Pali veptoi tre vjet kështu. Në Efes, njerëzve iu ra në sy kjo gjë. Menduan: „Ky burrë nuk predikon vetëm një teori të re, por është me të vërtetë këtu, ndan me ne vuajtjen tonë dhe qan bashkë me ne.“ Po kështu mund ta dëshmojmë edhe ne besimin tonë, duke ndihmuar të tjerët në vuajtjet e tyre, madje edhe atëherë kur nuk janë apostolikë të rinj. Bota jonë ka nevojë për njerëz që ndihmojnë, kur të tjerët vuajnë.

Dhe pika e katërt, përse Pali ishte aq i fortë. Ai vetë tha më vonë: „Kam vërtetuar, se nuk kam vepruar nga interesi vetjak. Atë që kam bërë, nuk e bëra për para ose famë.“ Njerëzit duhet të kuptojnë, që kjo është njësoj edhe te ne. Ata duhet ta dinë, se nuk jemi të interesuar vetëm për të

Në një botë që sa vjen e bëhet më egoiste, ne jemi në gjëndje të ndajmë me të afërmit tonë gëzimet dhe vuajtjet e tija.

rritur numrin e anëtarëve të bashkësisë ose për të përmirësuar të ardhurat e kishës sonë. E me të vërtetë, ky nuk është ineresi ynë. Ajo që ne duam, është të ndajmë lavdinë e Zotit me të afërmin nga dashuria. Ky është motivimi ynë i vetëm. Disa njerëz mendojnë: „Okay, nëse ftoj shumë të ftuar, e nëse të gjithë këta bëhen anëtarë të bashkësisë, atëherë edhe shpirti im do të shpëtohet.“ A është ky motivi i drejtë? Nuk mendoj kështu, dhe pikërisht për dy arsye. Së pari, me sa duket këta njerëz mendojnë se shpëtimin mund ta fitojnë. Por shpëtimi nuk mund të fitohet, as atëherë kur arrijmë që nëpërmjet nesh të bëhen 100 njerëz apostolikë të rinj. Së dyti, Perëndia pret që ta duam të afërmin. Por kur motivimi im qëndron vetëm në atë, që të fitoj shpëtimin tim, atëherë kjo nuk ndodh nga dashuria që kam për shpirtin e të afërmit. Nusja e ardhshme e Krishtit është e mbushur me dashuri për Perëndinë dhe për të afërmin. E dua të afërmin tim. Atë çfarë kam, dua ta ndaj me të. Jam krejtësisht i bindur se njerëzit mund ta perceptojnë këtë. Ata ndjejnë: Të shumë janë ata që, për një ndonjë arsye ose tjetër, duan të bashkohem me kishën e tyre; por këta njerëz këtu, duan që unë të vi në kishën e tyre, pasi dëshirojnë të më japin pjesë në Jezu Krisht; ata duan të ndajnë me mua bekimin dhe lavdinë e Perëndisë; ata më duan.

Ju e shihni pra që ne jemi në një situatë të ngjashme me atë të Palit. Sot në darkë, mesazhi i Shpirtit të Perëndisë është: „Mos u inkurajoni për këtë arsye. Besoni në punën e apostujve të gjallë. Për sa kohë që ata janë aktivë, është akoma e mundur të gjehen shpirtira, që kërkojnë shpëtim— si në këtë botë, ashtu edhe në të përtejmen. Ne dëshirojmë të flasim për besimin tonë, për përjetimet tona të besimit

Predikimin e plotësuan apostuli i distriktit Rüdiger Krause (Gjermani) dhe apostuli Reinaldo Milczuk (Brasil)

dhe për atë çfarë përjetojmë në shërbesë fetare. Ne duam të bëjmë mrekulli—Gjëra që të tjerët i quajnë të pamundura, por që ne, jemi në gjëndje t'i bëjmë. Ne madje, jemi të gëzuar në gjëndje të vështira. Jemi plot siguri, ne mund të falim. Edhe atëherë kur nuk kemi asgjë mund të sjellim sakrifica. Megjithëse të ndryshëm nga njëri-tjetri, ne jemi një. Me Perëndinë asgjë nuk është e pamundur. Pastaj, ne synojmë të ndajmë gëzim e hidhërim me të afërmin, e t'i tregojmë atij se nuk veprojmë nga interesi vetjak por nga dashuria. Amin.

Mendimet thelbësore

Të vetëdijshëm dhe të motivuar nga dashuria për të afërmin, ne dëshmojmë edhe pse kundërshtohemi, besimin tonë në fjalë e vepër. Apostul Pali është një shembull për ne:

- Pali nuk ndaloi së dëshmuari besimin e tij.
- Me anë të Palit Perëndia lejoi të bëhen mrekulli.
- Pali mund të ndante me njerëzit gëzim e hidhërim.
- Pali nuk donte të veponte nga interesi vetjak por nga dashuria.

Photo: © Smileus - Fotolia.com

Dashuri ndaj tjetrit në vend të urrejtjes ndaj tjetrit

I huaji mund të jetë tjetri për ty: ky qe edhe mesazhi qëndror i apostulit kryesor Jean-Luc Schneider për vitin që shkoi. Ky mesazh vlen edhe për këtë vit – sidomos në këto kohë të terrorit dhe luftrave, të refugjatëve të pafund dhe të armiqtësisë së krijuar.

Viti 2015 filloi po ashtu siç u mbyll – me masakrën gjakatare të Parisit: Më 7 Janar ekstremistët islamikë vranë 16 njerëz në byronë e një gazetë humoristike si dhe në një supermarketë. Më 13 Nëntor Terroristët vranë rreth 130 njerëz në tetë vende të ndryshme të kryeqytetit francez. Keqardhja dhe të menduarit thellë influencuan veprimet e Kishës Apostolike të Re.

Dhunë kudo në botë

Nga njëra anë, drejtuesi kryesor i kishës ndërkombëtare dhe apostujt e distrikteve luten për viktimat si dhe të afërmit e tyre. Nga ana tjetër kanë parasysh dhe bëjnë kujdes për anëtarët e kishës: çdo javë ndodhin gjëra të çuditëshme në botë e “kudo sheh tmerr”, thotë apostuli kryesor Schneider. Në këtë mënyrë ai i referohet Nigerisë dhe Malit, Kenias, Afganistanit dhe Sirisë.

Se çfarë do të thotë kjo konkretisht për njerëzit në ato vende, e tregojnë informacionet e nac.today: Më shumë se 4500 motra e vëllezër nga rajoni Baringo në Keniën Lindore kanë marrë arratinë, janë larguar për shkak të gjendjes së vështirë të luftrave civile. Ndërsa në Niger nuk po mbahen më shërbesa fetare, pasi u është vënë zjarri me dhjetra kishave të krishtera.

Mos i lini vend urrejtjes, hasmërisë

Krahas ngushëllimit nëpër shërbesat e apostulit kryesor, sidomos pas ngjarjeve të fundit, drejtuesi i kishës thotë në nëntor në shërbesën fetare në Zwickau (Gjermania Qëndrore), para së gjithash në lidhje me bashkëqytetarët, të cilët kanë mendime armiqësore se: „Urrejtja nuk ka vend në shtëpinë e Zotit“. Unë nuk mund të them se të gjithë të krishterët janë të këqinj, vetëm se disa prej tyre kanë bërë gjëra të këqija. Unë nuk mund të urrej të gjithë myslimanët, vetëm se disa prej tyre kanë bërë me të vërtetë gjëra shumë të liga.“

Gjithnjë e më shumë apostuli kryesor Schneider ve në qendër të vëmendjes dashurinë ndaj tjetrit: „Tjetri është pikërisht ai i huaji, i cili është krejtësisht tjetërsoj, i cili ka një kulturë tjetër, një besim

tjetër, një natyrë tjetër, një mendim tjetër, ky është tjetri“, kështu e sqaroi ai në një shërbesë tjetër, në janar në Luxemburg.

Tjetri: Miku, i huaji, armiku

Miqtë, të huajt, armiqtë – janë të gjithë ai „tjetri“. Dhe si është e mundur t'i duash ata? Për këtë, në shërbesën fetare të nëntorit në Buenos Aires, apostuli kryesor jep udhëzime shumë praktike: Mikut jepi atë që do të kishe dashë që edhe ai të të jepte ty, me të huajin të ndash atë që ke, dhe armikut t'i urosh atë shpëtim që do të kishe dashë edhe t'i për shpirtin tënd.

Porse motrat e vëllezërit në të gjithë botën e jetojnë dashurinë ndaj tjetrit në forma nga më të ndryshmet: Të rinjtë e distriktit të Parisit verior luten si për viktimat, ashtu edhe për terroristët. Në Afrikën e Jugut, bishopi vendos një shenjtë të re kundra urrejtjes ndaj tjetrit, nëpërmjet vizitës që ai bën në familje – gjatë një vale dhune. Ndërsa në Evropë angazhohen bashkësi të panumërta në ndihmë të refugjatëve, të cilët largohen nga lufta dhe vërshojnë kryesisht drejt Gjermanisë.

Të bësh të mira dhe të ndash me të tjerët

Me qindra mijë njerëz kanë lënë vendet e tyre si nga Evropa Lindore, Afrika Veriore dhe nga Lindja e Afërme e janë sulur drejt Evropës. Fatet e tyre na prekin zemrën. Së bashku me të krishterët e tjerë, me organizata të ndryshme e iniciatore ndihmojnë edhe motrat e vëllezërit apostolikë të rinj, me qëllim që t'u lehtësojnë nevojën dhe vuajtjet refugjatëve: kjo përfshin si mbledhjen e parave e deri tek angazhimi e mbështetja personale e bërë me udhëzime e këshilla dhe më ndihma financiare të apostujve të distrikteve evropiane. „Mos harroni të bëni të mira dhe të ndani me të tjerët“, bëri thirrje apostuli kryesor në një shërbesë fetare në shtator në Rottweil (Gjermania e Jugut) me fjalën e marrë nga Hebr. 13,16. „Nuk vepron me llogari“, kundërshtoi ai motivin e reklamimit të vetes apo të punës misionare. „Gjithçka duhet bërë thjesht e nga dashuria ndaj tjetrit.“

MBI DASHURINË NDAJ ARMIQËVE (LUKA 6,27-36)

Pasi Jezusi caktoi si apostuj dymbëdhjetë nxënës, u flet shumë njerëzve. Ai sqaron, se si duhet të veprojnë:

Duajini armiqtë tuaj,
bëjuni mirë atyre që ju urrejnë!
Bekojini ata që ju mallkojnë!
Lutuni për ata që ju trajtojnë keq.

Atij që të bie me shpullë
në njërën faqe, ktheji edhe
tjetrën!

Atij që të merr pallton, jepi
edhe këmishën.

Kujdo që të lutet për diçka,
jepi!

E nga ai që të merr të tuat,
mos kërko që t'i kthejë!

Atë që dëshëroni që tua bëjnë
njerëzit juve, bëjuani ju të
tjerëve.

Përse pritni shpërblim nga
Zoti, në qoftë se doni vetëm
ata që ju duan?

Po ashtu veprojnë edhe të
pafetë.

Përse pritni nga Zoti një
shpërblim, në qoftë se trajtoni
mirë vetëm ata që ju
trajtojnë mirë?

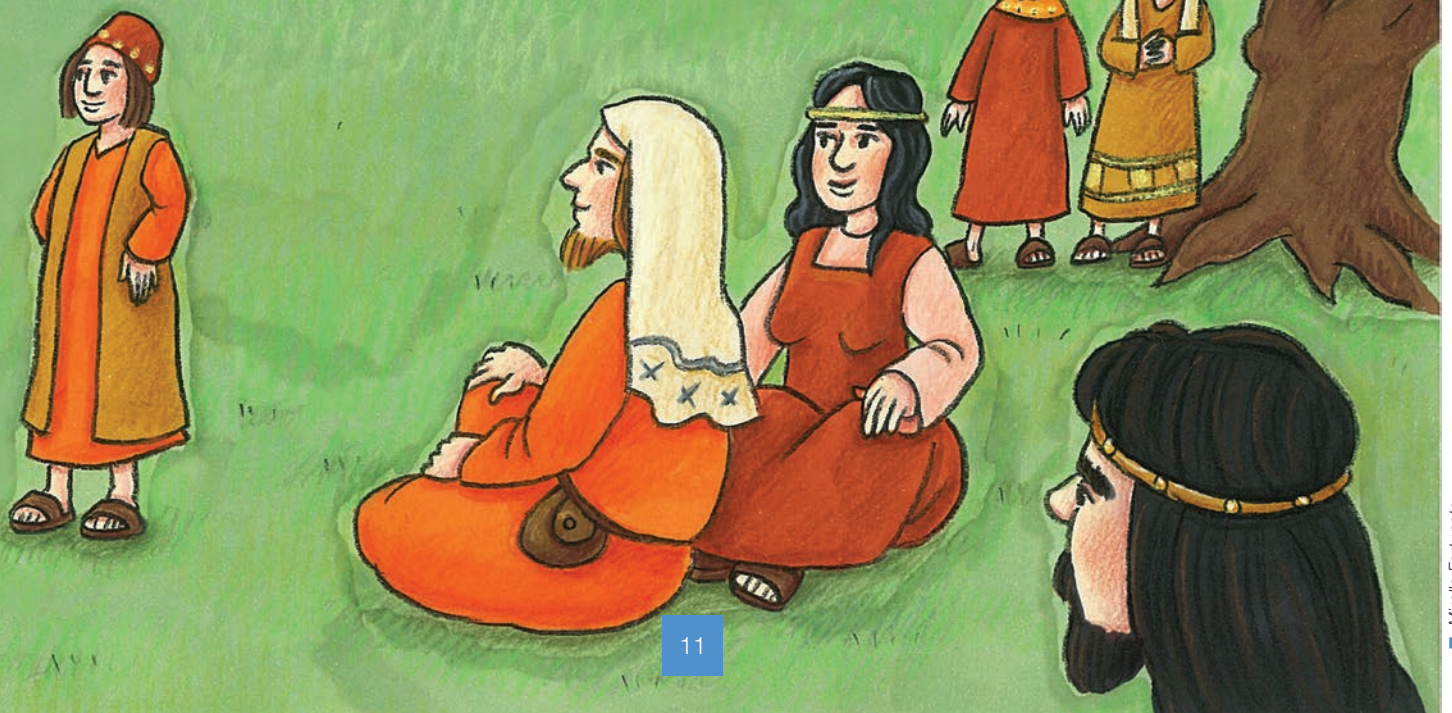
Edhe të tjerët bëjnë

po aq.
Përse pritni shpërblim, në
goftë se u jepni hua, vetëm
atyre nga të cilët shpresoni që
t’jua kthejnë?
Edhe të pafetë japin hua që të
marrin aq sa dhanë.
Përkundrazi, duajini armiqtë
tuaj, bëjuni mirë atyre;
jepuni atyre hua dhe mos
pritni që ata t’jua kthejnë atë!
Atëherë do të merrni

shpërblimin dhe do të jeni
bijtë e të Lartit (Perëndi).
Ai është i mirë ndaj
mosmirënjohësve dhe
keqbërësve.
Kini mëshirë, ashtu siç ka
edhe Ati juaj!

Kutia e informacionit. **Urdhëresa e dashurisë ndaj armikut** është pjesë e një predikimi të gjatë, të cilën Jezusi e mbajti para shumë njerëzve. Te Ungjilli sipas Lukës, fjalimi zhvillohet në një fushë e për këtë arsye, ajo quhet edhe predikimi i fushës. Ajo ka ngjashmëri me “predikimit në mal” te Mateu. Që të dyja fillojnë me lumturitë, vazhdojnë me urdhrin e dashurisë ndaj armikut dhe përfundojnë me paralajmërimin për ta vënë në veprim atë që dëgjuan.

PËR VIZITË TE KOTOSAYA NË NADI (REPUBLIKA E ISHUVJE FIXHI)

Një fjalë të cilën ne në ishujt tanë e përdorim shpesh, quhet „Bula“. Eshtë fjala fixhiane për “Përshëndetje”. Ni Sa Bula Vinaka, do të thotë „Mirë se erdhët“. Pra: Ni Sa Bula Vinaka, të dashur lexues, NE FËMIJËT, në Matanitu Tu-Vaka-i-koya Ko Viti,

të Republikës së Fixhit. Vizitorët nga jashtë, vijnë me avion në aeroportin ndërkombëtar Nadi. Ky ndodhet në ishullin kryesor Viti Levu, ne banojmë fare pranë tij.

Deri tani kam fluturuar vetëm një herë. Por një ditë do të doja të bëhesha pilote. Përpiqem, që kjo ëndërr të bëhet realitet. Unë shkoj në klasë të shtatë dhe jam dymbëdhjetë vjeç. Emrin e kam Kotosaya., Majtaj afër meje është shoqja ime e ngushtë Camari. Ne të dyjave na pëlqen shumë të këndojmë.

Ne, mezi presim të shkojmë bashkërisht në takimet e të rinjve, pasi të jemi konfirmuar. Në shkollën e së dielës shkoj me dëshirë dhe jam krenare që kam mundësinë të këndoje në korrin e fëmijëve. Edhe mamaja ime Karalaini këndon në korrin e bashkësisë sonë në Natalau. Në 2007 apostuli kryesor Wilhelm Leber erdhi për vizitë te ne, në Natalau. Çfarë bekimi madhështor!

Ne banojmë në Nadi në shtëpinë e gjyshërve tanë. Ata kanë qenë apo-

stolikët e parë në ishujt Fixhi. Gjyshi im është kryeplaku i distriktit. Republika e Ishujve Fixhi përbëhet nga rreth 300 ishuj, por veç një e treta e tyre është e banuar dhe jo çdo ishull ka një bashkësi.

Ushqimet e mija të preferuara janë Tapioka dhe Taro me peshk ose pulë. Ka një shije të mrekullueshme kur gatuhet në Lovo, një furrë toke. Për këtë, ushqimi mbështillet me gjethe palme të bananes dhe vlon për orë të tëra mbi gurë të nxehtë në një zgavër toke. Ndonjëherë peshkoj edhe vetë.

Vëlla e motër nuk kam, ama shumë miq si dhe disa kafshë shtëpiake. Si për shembull një qen me

emrin Donnerstag dhe dy lopë që quhen Batista dhe Betty.

Babai im Alenisa është punonjës bujqësie. Kallami i sheqerit, bananja dhe arra e kokosit janë ushqimet kryesore të fixhijanëve. Këto bimë së bashku me pëllumbin e paqes janë paraqitur në flamurin kombëtar. Fixhi ishte pothuajse për 100 vjet një koloni britanike, për këtë arsye, sipër në të majtë të flamurit, mund të dallosh edhe flamurin britanik. Flamuri ynë u ngrit për herë të parë më 10 tetor 1970; ditë në të cilën Fixhi fitoi pavarësinë.

Letterbox

ÇFARE MENDONI JU SE ESHTË NJE ARMIK?

„Një armik është një njeri, që nuk kërkon të mirën e tjetrit. Një armik është po ashtu një mendim i errët që nuk mund ta largosh, ose një frikë e madhe që nuk mundesh ta kapërcesh.“

Melina, 11 vjeç, nga Ostelsheim

„Një armik e kërcënon me një thikë dikë tjetër.“

Sina nga Augsburg-Lechhausen

„Një armik është dikush që nuk ma uron laptopin ose paratë e mija të xhepit. Ai bën gjithshka që shokët e mi dhe unë të ndihemi keq.“
Anaise, 13 vjeç nga Mauritius

„Në shkollë dikush më vodhi topin. Ai ma tregoi por nuk ma ktheu përsëri.“

Jonathan, 10 vjeç nga Mauritius

„Dikush që nuk më do; dhe me të cilin nuk kam asgjë të përbashkët; është armiku im. Në shkollë kam ca armiq, ata thonë gjëra të këqija për mua.“

Anastasia, 10 vjeç nga Mauritius

Shenjtërimet

Photo: Oliver Rütten

Në Shtator të vitit 2015 u botua Katekizmi i Kishës Apostolike të Re në formën e Pyetje dhe Përgjigje. Nga ato 750 Pyetje dhe Përgjigje po shkëpusim disa për t'i botuar tek Community – në këtë botim do të bëjmë fjalë për Shenjtërimet dhe jetën pas vdekjes.

Çfarë janë shenjtërimet?

Shenjtërimet janë baza, themeli i dhurimit të mëshirës, të hirit të Perëndisë. Nëpërmjet këtyre veprimeve hyjnore – të cilat u jepen njerëzve po nëpërmjet njerëzve – Perëndia i dhuron shpëtimin atij që i merr ato.

Për çfarë shërbejnë shenjtërimet?

Shenjtërimet shërbejnë që njerëzit të mund të marrin shpëtim, çlirim: nëpërmjet shenjtërimeve njeriu pranohet dhe mbahet në atë jetë të përbashkët me Zotin. Marrja e tri shenjtërimeve si Uji i shenjtë, Vula e shenjtë dhe Darka e shenjtë të hapin mundësinë për të qenë i bashkuar me Perëndinë, kur Krishti të rikthehet përsëri.

Çfarë ndodh me marrjen e Ujit të shenjtë?

Nëpërmjet pagëzimit me Ujë ndryshon fillimisht marrëdhënia, lidhja e njeriut me Perëndinë. Me larjen e mëkateve të trashëguara, ai që pagëzohet afrohet më afër Perëndisë: Ai përfundon pranë Zotit. Ai bëhet i krishterë. Nëpërmjet besimit të tij dhe nëpërmjet dëshmimit, pranimit të Krishtit, i pagëzuari bën pjesë në Kishën e Krishtit.

Çfarë ju tha Jezusi apostujve rreth pagëzimit?

Mbasi u ringjall Jezusi u dha apostujve të tij një mision, një urdhër, një detyrë: „Shkoni, pra, dhe bëni dishepuj nga të gjithë popujt: Pagëzoni ata në emër të Atit, Birit dhe Frymës së Shenjtë“ (Mateu 28,19). Pagëzimi bën pjesë në detyrat e apostujve. Por nën fjalën „Pagëzim“ kuptohet në Testamentin e Ri shumë shpesh ai Pagëzim dypalësh me Ujë dhe me Shpirt të shenjtë (krhs. Vep e apost. 8,14 ff.). Pagëzimi me Ujë dhe ai me Shpirt të shenjtë janë të lidhura ngushtë me njëri-tjetrin.

Cili mund ta marrë pagëzimin me Ujë të shenjtë?

Çdokush mund ta marrë pagëzimin me Ujë të shenjtë. Kusht mbetet, besimi në Jezu Krisht dhe në Ungjillin e tij.

Përse mund të pagëzohen edhe fëmijët e vegjël?

Thënia e Jezusit: „I lini fëmijët e vegjël të vijnë tek unë dhe mos i pengoni, sepse e tyre është mbretëria e Perëndisë“ (Marku 10,14) na tregon se është e mundur që edhe fëmijët e kanë mundësinë të marrin bekimet e Perëndisë. Këtu bëjnë pjesë edhe shenjtërimet. Në Testamentin e Ri

dëshmohe, se e gjithë shtëpia, familja u pagëzua: „Dhe ai dhe të gjithë të tijtë u pagëzuan menjëherë ... dhe u gëzua me gjithë familjen e tij, në kishë besuar në Perëndi“ (Vep e apost. 16,33.34, krhs edhe 16,15). Në shtëpinë e tij bënin pjesë edhe fëmijë. E mbi këto të dhëna është bazuar edhe tradita e krishterë, duke pagëzuar edhe fëmijë. Për më tepër janë të rriturit ata, që në rastet e Pagëzimit të fëmijëve, marrin përsipër përgjegjësinë e pohimit, dëshmimit të besimit ndaj Jezu Krishtit si dhe rritjen dhe edukimin e tyre në bazë të Ungjillit.

A është i vlefshëm ai pagëzim me Ujë, i marrë në komunitete të tjera kishare?

Po, dhurimi i Pagëzimit me Ujë të shenjtë është i vlefshëm, nëse është marrë në një kishë të krishterë. Pagëzimi me ujë është hapi i parë në rrugën drejt çlirimit të plotë. Kudo ku pagëzimi bëhet me ujë dhe në emër të Perëndisë, Atit, Birit dhe Shpirtit të shenjtë, ai ka vlerë. Kështu Pagëzimi me ujë i është besuar plotësisht kishës. Shkaku për këtë qëndron në vullnetin e përgjithshëm të Perëndisë për çlirimin, shpëtimin e shpirtit.

Nga ka dalë termi „Darka e shenjtë“?

Termi „Darka e shenjtë“ i referohet situatës kur Jezusi e krijoi këtë shenjtërim: Në darkën para se të kryqëzohet, ai festoi, kujtoi së bashku me apostujt e vet darkën e largimit të izraelitëve nga Egjipti.

Çfarë ndodh gjatë shenjtërimit të hostjeve?

Gjatë shenjtërimit (Konsekracion) bëhet present trupi dhe gjaku i Jezusit. Buka dhe vera nuk e ndryshojnë substancën e vet gjatë shenjtërimit, kjo do të thotë se buka dhe vera nuk ndryshojnë. Shumë më tepër i shtohet atyre, bukës dhe verës, substancë nga trupi dhe gjaku i Jezusit. Këtë ngjarje e emërojmë „Konsubstancion“. Gjatë Darkës së shenjtë, buka dhe vera nuk janë tablo apo simbole të trupit dhe gjakut të Jezusit, porse, mbas shenjtërimit bëhet me të vërtetë present trupi dhe gjaku i Jezu Krishtit.

A është prezente sakrifica e Jezu Krishtit në Darkën e shenjtë?

Po, sakrifica e Jezu Krishtit është prezente në Darkën e shenjtë. Kjo sakrificë nuk përsëritet, përkundrazi ajo është dhënë „një herë e përgjithmonë“ (Hebrenj 10,10.14).

Çfarë efekti ka Darka e Shenjtë?

Darka e shenjtë krijon një lidhje të brendshme me Jezu Krishtin. Ajo transmeton qenien dhe forcën e Birit të Perëndisë. Shijimi i Darkës së Shenjtë i shërben për më

tepër unitetit të besimtarëve ndërmjet njëri-tjetrit, pasi ata zhvillohen së bashku në natyrën, në qenien e Jezu Krishtit. Kështu Darka e shenjtë është një mjet i rëndësishëm për përgatitjen e Rikthimit të Krishtit.

Çfarë është Vula e shenjtë?

Vula e shenjtë është ai shenjtërim, nëpërmjet të cilit besimtari nga shtrirja e duarve të një apostuli mbi kokën e tij dhe nëpërmjet një lutjeje, merr dhuntinë e Shpirtit të shenjtë. Ai bëhet fëmijë zoti dhe thirret për të qenë i parëlindur.

Si dhurohet shenjtërimi i Vulës së shenjtë?

Shenjtërimi i Vulës së shenjtë dhurohet nga një apostul, nëpërmjet të cilit të pagëzuarit i dhurohen dhuntinë e Shpirtit të shenjtë në emër të Perëndisë, Atit, Birit dhe Shpirtit të shenjtë. Për këtë ata vendosin duart e tyre mbi kokën e të pagëzuarit dhe luten.

Cilat janë efektet e Vulës së shenjtë?

Me marrjen e Vulës njeriu mbetet gjithnjë i mbushur me Shpirtin e shenjtë. Perëndia i dhuron atij pjesë nga qenia, nga natyra e tij; kështu i dhurohet njeriut forca e Perëndisë, jeta dhe dashuria e tij: „Dashuria e Perëndisë është derdhur në zemrat tona nëpërmjet Shpirtit të shenjtë, i cili na është dhënë“ (Rom 5,5). I Vulosuri është pronë e Perëndisë; shpirti i Zotit ka zënë vend të përhershëm në të (krhs. Rom 8,9). Tashmë njeriu është bërë fëmijë zoti, ai është thirrur për të qenë i parëlindur: Rilindja e tij ka një veprim aktual, present në bashkësinë e fëmijëve të zotit dhe një veprim të ardhshëm në grupin e të parëlindurve. Si fëmijë zoti, besimtari është trashëgimtar i Perëndisë e po kështu edhe me Krishtin. „shpirti fëmijor“, i cili vepron tek njerëzit nëpërmjet Shpirtit të shenjtë, i drejtohet Perëndisë me besim të plotë si „I dashur At“. Nëse i pagëzuarit i le vend Shpirtit të shenjtë që të shpaloset, atëherë zhvillohen tek ai tipare, virtyte hyjnore. Ato cilësohen në mënyrë të mrekullueshme si „Frute të Shpirtit të shenjtë“ (krhs. Galat 5,22).

Masthead

Publikuesi: Jean-Luc Schneider, Überlandstrasse 243, CH-8051 Zurich/Sëitserland
Shtëpia Botuese Friedrich Bischoff GmbH, Frankfurter Str. 233,
63263 Neu-Isenburg/Germany
Editori: Peter Johanning

Jeta pas vdekjes

A ka jetë edhe mbas vdekjes?

Po, njeriu është një qenie sa trupore ashtu edhe shpirtërore; ai është uniteti i trupit, shpirtit dhe mendjes. Trupi i njeriut është i vdekshëm, ai i nënshtrohet përkohshmërisë. Ai u mor nga toka dhe do t'i jepet përsëri tokës (krhs Zan 3,19). Nga ana tjetër shpirti e fryma jeton edhe pas vdekjes trupore, kështu ato janë të pavdekshme. Personaliteti i njeriut – pra më e domosdoshmja, ajo që e përbën atë, gjithçka që përjeton, ndjen, që ka besuar e menduar – mbesin kështu edhe pas vdekjes së trupit.

„Pasi Zoti e bëri njeriun për të qenë i pavdekshëm dhe si shëmbëlltë të qenies së tij.“ Mençuria 2,23

Çfarë është vdekja?

Duhet bërë ndryshim ndërmjet vdekjes trupore të njeriut dhe asaj shpirtërore. Vdekja trupore do të thotë fundi i jetës tokësore. Kur ajo vjen, shpirti dhe fryma e kanë lënë trupin, janë larguar. Vdekja shpirtërore është ndarja e njeriut prej Perëndisë. Ajo është pasojë e mëkatit. Kur Bibla bën fjalë për vdekjen „e dytë“ (krhs. Zbul 20,6; 21,8), ka parasysh ndarjen prej Zotit, e cila do të hyjë në fuqi pas Gjyqit të fundit.

Gjyqi i fundit: „Sepse paga e mëkatit është vdekja, por dhuntia e Perëndisë është jeta e përjetshme në Jezu Krishtin. Zotin tonë.“ Rom. 6,23

Cili ka pushtet mbi vdekjen?

Trinia e Perëndisë është Zot mbi jetën dhe vdekjen. Jezu Krishti, nëpërmjet Ringjalljes së tij, e mundi vdekjen. Me anë të kësaj ai u mundësoi njerëzve hyrjen për në jetën e përjetëshme: „... Krishti Jezus, që e prishi vdekjen (ia hoqi fuqinë) dhe nxori në dritë jetën dhe pavdekësinë me anë të Ungjillit“ (2. Timot. 1,10).

Çfarë rëndësie ka Ringjallja e Jezu Krishtit?

Ringjallja e Jezu Krishtit është baza, themeli i Ringjalljes së të vdekurve. Ngaqë është ringjallur ai, do të ringjallen edhe të vdekurit, „disa në një jetë të përjetëshme, të tjerë në turpin dhe në poshtërsi të përjetshme“ (Daniel 12,2).

„Ja, unë po ju them një të fshehtë: Të gjithë nuk do të vdesim, por të gjithë do të shndërrohemi në një moment, sa hap e mbyll sytë, në tingullin e burisë së fundit. Sepse do të bjerë buria, të vdekurit do të ringjallen të paprisshëm, dhe ne do të shndërrohemi.“ 1. Korint 15,51.52

Photo: Frank Schuldt

A ka dëshmi për jetën pas vdekjes në Shkrimin e Shenjtë?

Që në Testamentin e Vjetër nënkuptohet jeta pas vdekjes trupore, ndërsa në Testamentin e Ri është dëshmuar disa herë. Në mënyrë të pashembullt thuhet tek 1. Pjetri 3,19.20: „me anë të së cilës ai [Jezu Krishti] shkoi tek të vdekurit, t'u predikojë frymërave që ishin në burg, që dikur ishin rebelë, kur durimi i Perëndisë i priste në ditët e Noes, ndërsa po ndërtohej arka, në të cilën pak vetë, gjithsej tetë, shpëtuan nëpërmjet ujit.“

Ku janë, ku ndodhen njerëzit mbas vdekjes trupore?

Shpirti e fryma e njeriut, i cili ka vdekur, përfundon në mbretërinë e të vdekurve. Këtë e cilësojmë ne si „Bota e përtejme“.

A ka rimishërim (Reinkarnacion) për të vdekurit?

Jo, imagjinatat për një jetë tokësore të përsëritur (Reinkarnacion), qoftë si njeri, kafshë apo bimë, bien në kundërshtim me thëniet biblike dhe kështu edhe me përmbajtjen e Ungjillevë. „Është caktuar ..., që njerëzit të vdesin vetëm një herë“ (Hebr 9,27).

Me termin „Reinkarnacion“ nuk do të cilësohen imagjinatat që nuk përputhen me teorinë kristiane si ajo e rimishërimit të njeriut në forma të ndryshme.

A mund të lidhemi ne me të vdekurit?

Ne lidhemi me ata nëpërmjet lutjes dhe të menduarit vazhdimisht për ta. Është e ndaluar nga Perëndia, e në këtë mënyrë është mëkat, të lidhesh me të vdekurit nëpërmjet magjive apo marrjes në pyetje të shpirtave: „... të mos gjenden midis teje, ata ... që merren me magji ... as që ndjellin të vdekurit. Sepse të gjithë ata që merren me këtë punë neveriten nga Zoti“ (Ligji i Përt. 18,10-12).

Cila është gjendja e shpirtave në jetën e përtejme?

Gjendja e shpirtave në botën e përtejme është shprehje e afërsisë ose largësisë nga Perëndia. Shpirti i njeriut nuk pëson ndryshim me vdekjen trupore. Besimi ose mos besimi, pajtueshmëria ose papajtueshmëria, dashuria ose urrejtja i karakterizojnë njerëzit jo vetëm në këtë botë, por edhe në botën e përtejme. Kjo gjendje e shpirtit del qartë edhe në shembëlltyrën e Jezusit për atë njeriun e pasur dhe Llazarin e varfër (krhs. Luka 16,19-31), kur bëhet fjalë për atë vend ku mund të gjesh mbrojtje dhe për atë vend mundimi. Gjendja e tyre shpirtërore u bëhet e qartë të vdekurve. Ata, të cilëve u duhet të vuajnë, shpresojnë, presin ndihmë.

A është gjendja e shpirtave të botës tjetër e ndryshueshme?

Po, që me sakrificën e Jezusit gjendja e shpirtave të botës tjetër është e ndryshueshme për mirë. Jezu Krishti, pas vdekjes së tij, shkoi në mbretërinë e të vdekurve dhe predikoi. Predikimi i Ungjillit përmban mundësinë për ndryshim të atyre që e pranojnë atë me besim. Shërimi apo shpëtimi i shpirtit mund të kërkohet edhe pas vdekjes trupore të njeriut.

Si është e mundur ndryshimi i shpirtave në botën tjetër?

Shpirtat në botën e përtejme, të cilët nuk kanë dëgjuar kurrë për Ungjillin, që nuk kanë marrë faljen e mëkateve dhe të shenjtërimeve, ndodhen në një gjendje larg Perëndisë. Kjo gjendje mund të mposhtet, të përballohet nëpërmjet besimit në Jezu Krisht dhe në sakrificën e tij si dhe nëpërmjet marrjes së shenjtërimeve.

A mund të bëhemi ne një ndihmesë për shpëtimin e të vdekurit?

Po, ne mund t'i përfaqësojmë këta shpirta të paçliruar, duke iu lutur Zotit që t'i ndihmojë ata. Ne mund të lutemi gjithashtu, që shpirtat të mund të besojnë në Jezu Krisht dhe të jenë të gatshëm dhe të hapur për të marrë shpëtimin, çlirimin, të cilin Zoti dëshëron tua dhurojë. Duke qenë se të vdekurit dhe të gjallët formojnë një bashkësi të vetme, do të punojnë ashtu siç do Krishti, si ata të botës së përtejme ashtu edhe ata të kësaj bote, pra të luten për të paçliruarit. Çlirimi mund të ndodhë vetëm nëpërmjet Jezus Krishtit.

Termi „të kësaj bote“ i referohet në përgjithësi të gjithë fushave, proceseve dhe gjendjeve, të cilat shtrihen brenda botës materiale.

| Të reja nga Shqipëria

Pamje e altarit

Njoftim

Me hidhërim te madh e morën lajmin për largimin nga kjo botë të kryeplakut tashmë në pension Agim Nikshiqi të gjithë motrat e vëllezërit shqiptarë. Ai u largua në moshën 84 vjeçare. Kryeplaku njihet nga të gjithë besimtarët si 'gjyshi' i kishës.

Në vitin 1991, qe njeriu i parë i cili priti në shtëpinë e tij një apostul (Bernd Klippert) e një diakon (Helmut Jandzinsky). Që të dielën e parë mbas ardhjes së këtyre njerëzve të Perëndisë, më 24 Shtator 1991 dhe deri në ditën që ndërroi jetë nuk iu nda për asnjë çast besimit apostolik të ri. Ai u bë diakoni, bariu dhe kryeplaku i bashkësive të para të Shqipërisë. Hyri në historinë e Kishës Apostolike të Re Shqiptare si themeluesi i saj.

Ai qe i thjeshtë, i dashur, parimor e konsekuent, njeri me principe të drejta, i rreptë aty ku duhej, por edhe dashamirës, mikpritës e me humor të thellë. Kudo dhe me këdo që punoi la përshtypje nga më të mirat. Qe dhe mbeti shembulli më i mirë për të gjithë: si për të vegjlit, për të rinjtë ashtu edhe për të rriturit e të moshuarit. Ai i deshi me gjithë zemër të gjithë fëmijët e zotit në Shqipëri.

Punën në kishë e filloi në moshën 60 vjeçare, pra sapo doli në pension dhe mbas 15 vjetëve, me rastin e 50 vjetorit të martesës (Marteses së Artë) u largua edhe nga puna në kishë. Por nuk u hidhërua, pasi kishte lënë pas një armatë vëllezërish administrate, shumica prej të cilëve të rinj. Disa prej tyre, ashtu e pohojnë edhe vetë, thonë se do të ecin nën shëmbullin e tij.

Por mosha bëri të vetën dhe 'gjyshi' u sëmur dhe nuk doli më nga shtëpia për rreth 5 vjet. Vëllezërit e administratës si dhe shumë prej motrave e vëllezërve apostolikë e takonin në takimet e të moshuarve, apo e përshëndesnin gjithnjë mbas shërbesës fetare në vendin ku ai rrinte, atje lart në llozhë. Ai ndjehej shumë mirë kur në sallë kishte pjesëmarrës të shumtë, apo kur mbaheshin shërbesa të bukura nga vëllezërit e administratës.

Apostuli Otten dhe Gamov e vizitonin gjithnjë. Ata uleshin me të për ta dëgjuar e për t'u këshilluar për shumë gjëra, deri në kohën kur 'gjyshi' ishte në gjendje për të dhënë mendim. Lutjet e tyre si dhe bekimin e zotit ai i ndjente shumë pranë, prandaj arriti të

përbalonte për rreth 5 vjet atë sëmundje që pati.

Por me gjithë vullnetin e fortë që kishte, trupi nuk i bindej gjithnjë dhe erdhi një ditë kur zuri krevatin. Këtë gjë ai nuk e kish dëshiruar kurrë dhe me të vërtetë ashtu i ndodhi. Perëndia ia dëgjoji lutjen dhe nuk e la të qëndronte shtrirë për shumë kohë. Ai ndërroi jetë në mënyrë të qetë e të paqshme.

Apostuli Otten, i cili qëlloi këtu, erdhi që në minutat e para pas vdekjes dhe bëri një lutje me pjesëtarët e familjes. Për atë shërbesë mortore, te cilën ne e quajtmë Shërbesë Falenderimi, apostuli erdhi përsëri edhe pse kish vetëm dy ditë që qe larguar nga Shqipëria. Ai e mbajti atë shërbesë nën Moton: Një gjë veç mbetet, kurrë nuk tretet, ajo që me dashuri për ne ke bërë! Zgjodhi një fjalë të marrë nga Mateu 25, rreshti 21 ku shkruhet: "Dhe i zoti i tha: Të lumtë shërbëtor i mirë dhe besnik, ti u tregove besnik në gjëra të vogla, unë do të të vë mbi shumë gjëra: Hyr në gëzimin e Zotit tënd"

Bashkësia, në fillimin e shërbesës fetare, këndoi këngën 435,

Apostuli Otten dhe vëllezërit e administratës tek varrezat

"Atje lart ndodhet vendpërja ime". Në sallë kishte njerëz me besime të ndryshme fetare, qofshin këta të afërm të familjes, kushërinj e të njohur, shokë e miq. Shumica prej tyre vinin për herë të parë në atë kishë ku Agimi me shumë vëllezër administrate kish punuar për vite me rradhë. Ata erdhën për t'i dhënë lamtumirën e fundit në

mënyrë dinjitoze shokut, mikut ta afërmit si dhe vëllait të tyre të besimit dhe panë për herë të parë një varrim apostolik i ri në kishë. Por siç thotë populli, edhe koha qau për të, e mbas ceremonisë në kishë, filloi një shi me rrebesh dhe bëri shumë ftohtë. Por të gjithë qëndruan rreth varrit deri sa trupi i pajetë iu kthye tokës. Në mendjen e secilit apostolik të ri mbeti kujtimi që kish patur për 'gjyshin' si dhe besimi se shpirti i tij do të rrojë përjetë dhe se një ditë do të takohemi me të gjithë të dashurit tanë. Këtë farë besimi na e mbolli vetë ai në zemër, kështu u shpreh në rreshtat e saj të ngushëllimit një motër e besimit.

Qoftë i paharruar kujtimi i tij.

*Kujtimet, që i mbajmë në zemër, nuk
humbasin kurrë.*

Faleminderit

*ju themi të gjithë atyre, që i dhuruan Agimit në jetën e tij miqësi e dashuri
dhe që ndanë me të orë të gëzuara dhe të dhimbshme.*

*Falenderojmë ata, që na qëndruan pranë dhe ndanë me ne trishtimin,
duke shprehur ngushëllimet e tyre në forma të ndryshme.*

*Nuk ka ngushëllim më të madh për ne, kur shikojmë, sesa e kanë dashur
dhe e kanë respektuar atë.*

Gëzojmë sepse një ditë do të bashkohemi përsëri.

*Kujtimja, Natasha dhe Martini, Durimi dhe Mimoza
Nertila, Erenika, Eda dhe Endri, si dhe Amanda e vogël*

Pasqyra

03.04.2016	Buenos Aires (Argjentina)
04.04.2016	Bahia Blanca (Argjentina)
06.04.2016	Pucallpa (Peru)
10.04.2106	Bogota (Columbi)
29.04.2016	Pointe Noire (RD Kongo)
30.04.2016	Pointe Noire (RD Kongo)
05.05.2016	Lörrach (Gjermani)
08.05.2016	Stockholm (Suedi)
15.05.2016	Frankfurt (Gjermani)
22.05.2016	Tama-Tokyo (Japoni)
29.05.2016	Taejon (Kore)
12.06.2016	Metz-Grigy (Francë)
19.06.2016	Hannover-List (Gjermani)
25.06.2016	Balti (Moldavi)
26.06.2016	Chisinau (Moldavi)

